

Pazar

– İ.ÇELİKLİ · 04 Mart 2012

Pazar kamyonu

köye gelen her arabanın peşine düşer
soluğumuz taşana kadar yarıştırdık
çoban köpekleri gibi
kasabanın pazarı Pazartesiler
ya da Senirkent pazarı Cumartesi günleri,
pazardan gelecek babalarımızı
(bazara ğedmeseler bile)
bize alınacakları sıralardık
zengin çocuklarının hayal gücüne
çaresiz kalır, boyun büker,
el –pençe divan durur,
önümüzü ilikler şapka çıkarırdık
fakirliğe,
kendimizin değilse bile
babamızın pazara gidememişliğine
hayıflanırdık,

arkasından koştüğümüz kamyonun iner
birer-ikişer
Kör Kamilin, Cura'nın
kamyonu ile pazara gidenler
boynundaki lamba-pacasını koruyarak
kasketlerinin tozlarını alırlardı dizlerine vurarak
kol yenleriyle kaşlarını sıvazlar
tozdan arınırlar
olmadı silkinirler
heybeler indirilir
kimler, neler
zenginler; neler, neler almışlar,
seyre dalardık,
ilk fırsatta bize de alınması için nazlanırdık

kamyonun kasasındakiler dikkatlice uzatır

kasaya ardılmış heybeleri
önce ısmarıklar[1] sahiplerine teslim edilir
üste kalan para varsa verilir
parası yetmemişse
"-biz bobanına hallederiz" denilir
hele alınan, kendimiz içinse
"-dooru eve"
adeta uçardık,

illa çocuklara pantul pabıç
penisilin-gripin, çay-şeker, ısmarık
her çocuk kendine alınmışçasına sevinç içindedir
sonra elbirlik kahve önünde muhtarın
mektupları dağıtması beklenir
komşuları dahi kollardık,

"-ben eletivereyin" diye giderilir
asker mektuplarının kimsesizliği
alınan "nektip"leri komşulara iletilir
her gelen için mektup yeniden okunuverir
analarca, mektubu okuyan tamamlasa da
kelimeler
özellikle yüklemeler elbirlik yinelenir
tez elden asker mektuplarına cevaplar kaleme alınır
sanki haberi varmış gibi
eşten-dostdan selamlar yazılır
hürmette kusura bakılır,
okuma yazma bilenleri
köydeki en büyük adam sanırdık

kimden,
en son ne zaman mektup geldiği
kimin mektubunda ne dediği,
herkes tarafından bilinir
asker fotoğrafları elden ele geçirilir
herkes kendinden öncekine
"-yeter gari" diye sözde gücenir
kolları açık, tüfek, kasatura ellerinde
başında siperlik

birileri vurur ellerini dizine

"vay beee!"

sanki onun sanırdık,

top-tüfek, altındaki cip, cemse,

hissine kapılırdık köyce

gururlanırdık

[1] ismarıç: ismarlananlar, sipariş edilenler, istenen bir şeyin alınması talebi, başkasından alıp getirmesini istemek